

Hồi thứ sáu mươi

Thần trảo giết người không dấu vết

Bọn Phong Tế Trung bốn người cùng ra tay một lúc nắm được Lý Tây Hoa. Kế đó y cửa thoát nhảy vọt cao lên, bao nhiêu cử động chỉ diễn ra trong giây lát.

Sau lưng không có mắt mà Lý Tây Hoa cũng nhận được chiêu số từng người không sai trật chút nào, tựa hồ những môn võ công đó của chính gã phát ra.

Liễu Đại Hồng nói:

- Lý huynh! Chẳng những thân thủ Lý huynh đã cao thâm mà nhãn quang cũng đến trình độ phi thường.

Lý Tây Hoa xua tay đáp:

- Liễu lão gia tử quá khen mà thôi. Những chiêu số thi triển vào mình tiểu đệ, bất luận chiêu nào cũng có thể giết người được. Nhưng các vị chỉ điểm tới liền dừng tay lại, không làm cho tiểu đệ bị thương chút nào. Tiểu đệ rất lấy làm cảm kích các vị đã nương tay!

Bọn Phong Tế Trung nghe nói rất lấy làm hài lòng.

Nên biết Lý Tây Hoa nói vậy là đúng sự thật. Trong bốn chiêu "Vân trung hiện trảo", "Đoàn thể thủ", "Bạch thủ viên đào", "Tiểu quỷ phản thành hoàng" chiêu nào cũng có thể biến thành sát thủ rất lợi hại, chỉ tăng thủ kinh một chút là xong. Lý Tây Hoa nêu ra điểm này quả làm cho bốn người thêm phần hãnh diện.

Trần Cận Nam hỏi:

- Lý huynh quang lâm, không hiểu có điều chi dạy bảo?

Lý Tây Hoa đáp:

- Trước hết tại hạ có lời xin lỗi quý vị. Nguyên tại hạ rất ngưỡng mộ thanh danh của Trần tổng đà chúa lại hay tin dịp này Trần tổng đà chúa đến Bắc Kinh nên cố tìm tới nơi chiêm ngưỡng dung quang. Vì không có người giới thiệu, tại hạ phải mạo muội vào đây một cách đột ngột. Lúc tại hạ ngồi trên nóc nhà đã nghe lén câu chuyện giữa quý vị. Tại hạ cũng cảm hận tên gian

tặc Ngô Tam Quế thấu xương, giận mình không thể băm xác hắn ra làm muôn đoạn. Trong khi bông bột không nhìn được tại hạ đã thốt lời huyênh hoang vô lễ. Mong liệt vị thứ tội cho.

Y nói rồi đứng dậy khom lưng hành lễ.

Quần hùng cũng đứng lên đáp lại. Mộc Kiếm Thanh nói:

- Các hạ coi Ngô tặc là kẻ thù thì chúng ta vừa là đồng đạo, vừa là đồng chí, việc liên kết với nhau cùng mưu đồ tru diệt tên đại gian tặc đó chẳng có điều chi trở ngại.

Lý Tây Hoa đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Lúc này tiểu vương gia cùng Trần tổng đà chúa đang võ tay tuyên thệ dở dang rồi bị tại hạ đường đột cắt ngang vụ đó, vậy bây giờ hai vị tiếp tục đi! Sau khi hai vị võ tay xong, tại hạ cũng võ tay ba phát được chăng?

Liễu Đại Hồng hỏi:

- Theo lời các hạ thì giả tử các hạ giết được Ngô Tam Quế quần hào trong Thiên Địa Hội và Mộc vương phủ đều phải nghe theo mệnh lệnh của các hạ hay sao?

Lý Tây Hoa đáp:

- Tại hạ không dám thế. Bất quá là một kẻ hậu sinh tiểu tử, tại hạ chỉ mong được theo gót các vị anh hùng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Khi nào dám ra hiệu lệnh cho hào kiệt thiên hạ?

Liễu Đại Hồng gật đầu hỏi:

- Theo nhận xét của các hạ thì trong hai vị tiên đế Long Võ và Vĩnh Lịch ai là ngôi chính thống của nhà Đại Minh?

Nguyên ngày trước Liễu Đại Hồng theo Vĩnh Lịch Hoàng đế cùng Mộc Thiên Ba chuyển xuống vùng Tây Nam, từ Vân Nam qua Diên Điện phải trải qua nhiều phen gian nan nguy hiểm vô cùng. Kết quả là Vĩnh Lịch Hoàng đế bị Ngô Tam Quế giết chết. Lão đã lập lời huyết thệ xin cúc cung tận tụy phò tá dòng dõi vua Vĩnh Lịch đoạt lại ngôi Hoàng đế.

Trần Cận Nam thì để hết tâm nguyện vào đại cuộc, không muốn vì vụ này mà xảy chuyện tranh chấp, nhưng vị lão anh hùng kia thủy chung ôm một bầu nhiệt huyết nghĩ tới vụ này.

Lý Tây Hoa nghe lão hỏi vậy liền đáp:

- Tại hạ có một điều khó nghe nói ra xin các vị miễn trách.

Liễu Đại Hồng tính nóng như lửa, không nhịn được, biến đổi sắc mặt hỏi ngay:

- Phải chăng các hạ là bộ thuộc cũ của Lỗ Vương?

Nguyên ngày trước Sùng Trinh Hoàng đế nhà Minh chết rồi, các nơi đều tự lập lên phong trào phản kháng nhà Thanh. Thoạt tiên có Phúc Vương sau có Đường Vương, Lỗ Vương và Quế Vương.

Liễu Đại Hồng vừa nói ra khỏi cửa miệng, liền biết ngay thuyết của mình trật rồi. Lý Tây Hoa hãy còn nhỏ tuổi, sinh sau hồi quân Thanh vào quan ải, nhất quyết không phải là cựu bộ của Lỗ Vương. Lão liền đặt lại câu hỏi:

- Tiền nhân của các hạ là bộ thuộc của Lỗ Vương phải không?

Lý Tây Hoa không trả lời câu hỏi của lão, gã nói:

- Sau này hễ ai đuổi được quân Thát Đát thì các vị con cháu Sùng Trinh, Phúc Vương, Đường Vương, Lỗ Vương hay Quế Vương đều có thể lên làm Hoàng đế. Hơn thế nữa hễ là người Hán chúng ta thì bất luận ai làm Hoàng đế cũng được. Một tiểu vương gia, Liễu lão gia tử muốn làm cũng được. Trịnh Vương gia, Trần tổng đà chúa ở Đài Loan, cũng chẳng có điều chi không được. Đức Thái tổ Hoàng đế nhà Đại Minh đuổi Hoàng đế Mông Cổ chạy rồi có đi mời con cháu họ Triệu nhà Tống lên làm Hoàng đế đâu? Chính ngài lên ngôi đại bảo, vẫn được nhân dân vui lòng thần phục.

Lý luận này quần hùng hồi lâu chưa ai nêu ra, bây giờ nghe Lý Tây Hoa nói vậy đều biến sắc, những muốn lên tiếng bài xích. Nhưng sau nghĩ lại một chút thấy lời nghị luận đó không phải hoàn toàn vô lý.

Liễu Đại Hồng đập xuống kỷ trà đánh "chát" một tiếng rồi thét lên:

- Người nói mấy câu này thật là kẻ đại nghịch vô đạo. Chúng ta là nhân dân nhà Đại Minh. Kẻ vi thần chỉ cầu mong khôi phục nhà Đại Minh, có lý đâu lại lòng lang dạ thú như thế được?

Lý Tây Hoa tuyệt không nổi nóng, tươi cười hỏi:

- Liễu lão gia tử! Văn bối có điều chưa rõ muốn thỉnh giáo lão gia. Đó là điều lão gia vừa đề cập đến. Hồi cuối nhà Đại Tống, quân Thát Đát ở ngoài Mông Cổ xâm chiếm giang sơn gấm vóc của người Hán chúng ta. Đức Thái tổ nhà Đại Minh là Hồng Võ Hoàng đế dấy nghiệp ở Phụng Dương đuổi được quân Thát Đát, sao ngài không tái lập con cháu họ Triệu lên làm Hoàng đế?

Liễu Đại Hồng háng dặng một tiếng rồi đáp:

- Khí số nhà Triệu đã hết. Giang sơn này do đức Thái tổ Hoàng đế nhà Đại Minh ta dấy công huyết chiến mới thu về được, dĩ nhiên ngài không phải hai tay bưng lên cho họ Triệu. Huống chi con cháu họ Triệu không một tác

công lao trong việc đánh đuổi quân Thát Đát. Dù đức Thái tổ Hoàng đế ta có chịu nhường ngôi cho họ Triệu thì trăm họ và tướng sĩ trong thiên hạ cũng không phục.

Lý Tây Hoa nói:

- Lão gia nói đúng lắm! Mai đây con cháu họ Chu có tác công lao nào hay không cái đó chưa biết được. Nếu họ lập đại công thì tự nhiên mọi người sẽ suy tôn lên. Ngôi Hoàng đế người ngoài muốn tranh cướp cũng không được. Bằng họ chẳng chút công lao thì có ngôi lên bảo vị e rằng cũng không yên được. Liễu lão gia tử! Công cuộc phản Thanh này có muôn ngàn đường lối. Lúc thì nên gấp rút, khi cần phải từ từ. Tỷ như việc hạ sát Ngô Tam Quế nên gấp rút mà việc lập tân Hoàng đế hãy thông thả.

Liễu Đại Hồng bị Lý Tây Hoa thuyết một hồi khiến lão cứng lưỡi, há miệng mà không đáp lên lời. Lão lảm nhảm:

- Cái gì mà gấp với khoan? Lão phu nhận thấy mọi việc đều cần kíp hạn mình chẳng thể làm một lúc cho xong hết.

Lý Tây Hoa hỏi:

- Sở dĩ việc giết Ngô Tam Quế nên cấp bách là vì Ngô tặc đã tuổi cao, nếu không giết mau thì hẳn chết một cách yên lành, há chẳng để hào kiệt nghĩa sĩ trong thiên hạ phải ôm mối đại hận suốt đời? Còn việc lập tân quân sẽ diễn ra sau khi đuổi được quân Thát Đát, chúng ta chỉ nên lo vụ này để khôi phục giang sơn. Thành sự rồi khó gì không tìm được một đấng minh quân? Phải vậy không?

Trần Cận Nam nghe Lý Tây Hoa giải thích rất rõ ràng lại hợp tình hợp lý, nên trong lòng rất bội phục, ông nói:

- Lý huynh nói rất đúng! Nhưng tại hạ chưa hiểu chúng ta phải làm thế nào để tru diệt tên gian tặc Ngô Tam Quế? Mong rằng Lý huynh cho nghe lời cao luận.

Lý Tây Hoa đáp:

- Tiểu đệ không dám. Đó chính là điều cốt yếu mà tiểu đệ muốn lãnh giáo ở các vị.

Mộc Kiếm Thanh hỏi:

- Trần tổng đà chúa có cao kiến gì chăng?

Trần Cận Nam đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì Ngô tặc đã gây nên tội nghiệt quá lớn. Giết một mình hấn chưa đủ đền tội trong muôn một. Vậy cần phải làm cho hấn thân danh tan nát, giết cho kỳ hết già trẻ lớn bé nhà hấn. Nhất thiết những

binh tướng bộ thuộc đã theo hần làm càn làm bậy đều phải tung mả lưới quét sạch mới hả lòng phần nộ của trăm họ.

Liễu Đại Hồng vỗ bàn la lên:

- Phải lắm! Phải lắm! Lời nói của tổng đà chúa đúng vào tâm khảm của lão phu. Trần lão đệ! Ta nghe lão đệ nói mà chân tay ngứa ngáy, máu nóng sôi lên. Bây giờ phải dùng diệu kế gì để giết cho kỳ hết đám giặc trong phủ Bình Tây Vương, không để sống sót một mống?

Lão nắm lấy cổ tay Trần Cận Nam vừa lắc vừa giục:

- Nói lẹ đi! Nói lẹ đi!

Trần Cận Nam mỉm cười đáp:

- Đó là điều mong đợi của toàn thể anh em. Tại hạ chưa có kỳ mưu diệu kế gì để tru lục Ngô Tam Quế.

Liễu Đại Hồng "ủa" một tiếng, buông tay Trần Cận Nam. Nổi thất vọng lộ ra ngoài mặt.

Trần Cận Nam giơ tay ra nhìn Mộc Kiếm Thanh nói:

- Tiểu vương gia! Chúng ta còn hai cái vỗ tay nữa...

Mộc Kiếm Thanh ngắt lời:

- Phải rồi!

Hai người giơ tay đập vào nhau hai phát.

Trần Cận Nam quay lại nhìn Lý Tây Hoa hỏi:

- Chúng ta lại vỗ tay ba phát nên chăng?

Ông vừa nói vừa xoè tay ra.

Lý Tây Hoa đứng dậy cung kính đáp:

- Trần tổng đà chúa mà giết được Ngô tặc thì dĩ nhiên Lý mỗ xin kính cẩn vâng theo hiệu lệnh của Thiên Địa Hội. Còn Lý mỗ nếu may mắn mà trừ được tên đại gian ác đó, chỉ mong Trần tổng đà chúa chiếu cố công Lý mỗ kết nghĩa kim lan, đồng thời nhường cho tại hạ tôn tổng đà chúa làm huynh trưởng. Ngoài vụ này, Lý mỗ không dám mong gì hơn nữa.

Trần Cận Nam cười khanh khách nói:

- Lý hiền đệ! Thế thì hiền đệ quá yêu tiểu huynh rồi. Hay lắm! Bạc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Vì Tiểu Bảo đứng bên thấy quân hùng lộ vẻ hiên ngang khảng khái, gã không nhìn được, bao nhiêu mạch máu căng phồng lên, hận mình không lớn

tuổi ngay lập tức cho bằng anh em. Gã còn muốn võ công cũng lập tức cao thâm như Lý Tây Hoa để phô trương tài nghệ trước mặt chúng anh hùng.

Gã nghe sư phụ nói đến câu: Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, bất giác miệng lẩm bầm:

- Con mẹ nó! Tứ mã là ngựa khỉ gì? Sao nó chạy mau thế?

Trần Cận Nam liền truyền cho thuộc hạ bày yến tiệc khoản đãi quần hùng.

Trên tiệc Lý Tây Hoa niềm nở tươi cười, ăn nói hoạt bát, mà thủy chung vẫn không để lộ lai lịch, môn phái của hần.

Tiếp theo, Huyền Trinh đạo nhân cùng Tô Cương giới thiệu Vi Tiểu Bảo với quần hùng.

Lý Tây Hoa thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi mà đã làm đến hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội thì không khỏi ngạc nhiên. Sau hần biết gã là đồ đệ Trần Cận Nam, miệng lẩm bầm:

- Té ra là thế!

Hần ngồi uống mấy chung rượu rồi ngỏ lời cáo biệt.

Trần Cận Nam đưa chân hần ra cửa, ghé tai nói nhỏ:

- Lý hiền đệ! Lúc nãy tiểu huynh chưa hiểu hiền đệ là bạn hay là thù, thành ra có điều đắc tội. Nguyên lúc tiểu huynh nắm gót chân hiền đệ đã sử dụng ám kinh. Sau hai giờ luồng kinh lực này sẽ phát tác. Khi bệnh lên cơn, hiền đệ chớ có tự mình phát huy kinh lực để hoá giải, cứ đào huyết dưới đất, chôn vùi toàn thân xuống, chỉ để hở mũi và miệng ra hô hấp. Mỗi ngày ngâm mình dưới đất bốn giờ, làm như vậy trong bảy ngày là không lo gì nữa.

Lý Tây Hoa giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng tiểu đệ đã trúng "Ngưng huyết thần thảo" của đại ca?

Trần Cận Nam đáp:

- Hiền đệ bất tất phải lo âu, cứ theo phương pháp hoá giải đó là không sợ nguy hiểm gì nữa. Tiểu huynh lỗ mãng, mong hiền đệ miễn trách.

Lý Tây Hoa nghe nói liền dẩu vẻ kinh hoàng, cười nói:

- Cái đó là tiểu đệ mình làm mình chịu, trách đại ca thế nào được?

Gã thở dài nói tiếp:

- Bữa nay tiểu đệ mới biết ngoài vòm trời này còn vòm trời khác, ngoài cõi người này còn cõi khác.

Đoạn gã khom lưng thi lễ rồi băng băng ra đi.

Liễu Đại Hồng hỏi:

- Trần tổng đà chúa! Tổng đà chúa đã thi triển "Ngưng huyết thần thảo" vào trong người gã rồi ư? Lão phu nghe nói ai trúng phải "Thần thảo" này chỉ trong ba ngày là huyết dịch toàn thân dần dần ngưng kết lại, biến thành đặc sệt như hồ, chẳng còn thuốc nào chữa được, phải vậy không?

Trần Cận Nam đáp:

- Môn công phu này rất hiểm độc, tiểu đệ vốn không muốn sử dụng một cách khinh suất, chỉ vì thấy võ công gã cực kỳ lợi hại, lại lén lút nghe việc cơ mật của chúng ta, không hiểu gã định âm mưu chuyện gì, nên bất đắc dĩ phải ám toán gã. Đó là hành động kém quang minh lỗi lạc, nghĩ tới lại hổ thẹn.

Mộc Kiếm Thanh nói:

- Nếu gã là quân chó săn của bọn Thát Đát, hoặc bộ thuộc của Ngô Tam Quế mà Trần tổng đà chúa không ngăn chặn ngay thì việc cơ mật của chúng ta tất bị tiết lộ và gây nên vạ lớn. Trần tổng đà chúa chỉ cất tay một cái là kiềm chế được địch nhân, lại điểm gã bị tổn thương mà gã không hay biết. Môn thần công lợi hại như vậy thật khiến cho tiểu đệ khâm phục vô cùng!

Quần hùng uống thêm vài tuần rượu nữa rồi bọn Mộc Kiếm Thanh đứng dậy cáo từ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu vương gia! Các vị liệu mà giải tán đi là hơn. Chẳng sớm thì muộn, bọn Thát Đát cũng phái binh đến quấy nhiễu. Đã hay rằng các vị chẳng sợ gì chúng, nhưng quân Thát Đát đến mỗi lúc một nhiều, e rằng không thể giết hết được.

Liễu Đại Hồng cười khanh khách nói:

- Tiểu huynh đệ nói phải lắm! Đa tạ tiểu huynh đệ có dạ quan hoài, bọn lão phu sẽ giải tán ngay là xong.

Mộc Kiếm Thanh nói:

- Việc lớn ở đây đã xong xuôi. Bữa nay chúng ta nên ra khỏi thành. Thưa Trần tổng đà chúa! Vi hương chủ! Cùng các vị bằng hữu! Non xanh vẫn đó, nước biếc còn đây. Chúng ta sẽ có ngày tái hội.

Bọn Mộc vương phủ từ biệt ra đi rồi, Trần Cận Nam hỏi:

- Tiểu Bảo! Ngươi hãy theo ta lại đây để ta coi ngươi luyện công mấy tháng nay, học nghệ đến đâu rồi?

Vì Tiểu Bảo trống ngực đánh thành thành, sắc mặt tái mét, đáp:

- Đệ tử... liên tiếp bị trọng bệnh. Hễ luyện công là lại nhức đầu, đau bụng...

Trần Cận Nam hơi lấy làm kỳ hỏi:

- Người mắc trọng bệnh ư?

Ông liền đưa gã vào sương phòng phía đông, đóng cửa lại. Ông chần mạch gã nơi tay phải rồi bật tiếng la kinh dị. Ông lại chần mạch tay trái xong trầm ngâm một lúc, miệng ngập ngừng:

- Cái này... Cái này... Cái này...

Ông ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Người đã bị trọng thương lại trúng phải kịch độc. Người còn bé nhỏ thế này mà sao lại kết mối oan thù với hai tay đại cao thủ?

Vì Tiểu Bảo ở trước mặt mọi người muốn tỏ ra là bậc anh hùng hảo hán nhưng chỉ là cố gắng gượng. Bây giờ gã nghe sư phụ hỏi vậy, trong lòng xúc động, không nhịn được, bỗng khóc oà lên, đáp:

- Đó là lão con rùa và mù điểm già đã gia hại đệ tử.

Trần Cận Nam hỏi:

- Lão con rùa và mù điểm già nào?

Vì Tiểu Bảo liền đem chuyện Hải lão công cho gã uống thuốc độc thế nào, cùng Hoàng thái hậu đánh gã mấy chưởng ra sao lược thuật lại.

Trần Cận Nam vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Thuốc hoàn mà Thái hậu cho người uống có đem theo ở trong mình không?

Vì Tiểu Bảo đáp ngay:

- Có! Có!

Gã liền thò tay vào bọc lấy bình thuốc hoàn đưa cho sư phụ.

Trần Cận Nam móc ra ngửi, lại lấy một viên bỏ vào miệng nhấm rồi nhỏ xuống đất, đoạn cất tiếng thóa mạ:

- Trong hoàn thuốc của "mù điểm" già có chất độc, mù muốn làm cho người chết dần chết mòn.

Vì Tiểu Bảo nghe sư phụ cũng bắt chước gã mắng Thái hậu là "mù điểm già", thì không nhịn được, bật lên tiếng cười khúc khích.

Vì Tiểu Bảo nghĩ tới mình bị trọng thương, chẳng hiểu có khỏi được không, gã lại khóc oà lên.

Khi gã ở Hoàng cung, vẫn cố gắng làm bộ người lớn. Bây giờ đứng trước mặt sư phụ, đột nhiên gã trở về tính trẻ nít.

Trần Cận Nam hỏi:

- Võ công của Hải Đại Phú và Hoàng thái hậu, thuộc gia số nào, người có biết không?

Vì Tiểu Bảo liền đem việc mắt thấy tai nghe ở trong vườn hoa cung Từ Ninh đêm hôm ấy về cuộc đối thoại giữa Hải lão công cùng Hoàng thái hậu thuật lại những điểm cốt yếu. Còn vụ liên quan đến Thuận Trị Hoàng đế xuất gia và tình hình Thái hậu gia hại mẹ con Đồng Ngọc Phi thì lược đi không kể đến.

Trần Cận Nam trầm ngâm một chút rồi nói:

- Một người thuộc phái Không Động, còn một người lại sử dụng công phu trên đảo Rắn. Hai người này ở ẩn trong Hoàng cung, e rằng có cuộc mưu đồ trọng đại. Người nói đêm hôm ấy trúng phải mấy chương của hai người mà sao lại không chết? Điều này khiến cho người ta không đoán ra được.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Vạt áo trước ngực và sau lưng của đệ tử bị thủng in vết bàn tay khác nào dùng dao cắt xén.

Trần Cận Nam hỏi:

- Đó là một thứ chưởng lực cực kỳ lợi hại mà người chịu nổi mới kỳ. Khi đó trong mình người có mặc thiết giáp hay đeo bối tâm kính gì không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không có chi hết!

Gã chợt nhớ hôm vào lục soát trong phủ Ngao Bái thấy một tấm áo trong đen sì rất cổ quái. Bảo đao cũng không cắt đứt. Sách Ngạch Đồ đoán là một bảo vật liên bảo gã mặc vào mình. Đêm hôm gã bị Hải Đại Phú và Hoàng thái hậu đánh trúng mấy chương, mình gã có mặc tấm áo này. Nhưng sau gã thấy áo rộng quá không hợp với thân mình, nên không mặc nữa. Gã liền đem vụ này ra kể cho sư phụ nghe.

Trần Cận Nam vỗ đùi nói:

- Thế thì phải rồi. Đó nhất định là một tấm bảo y để hộ thân. Chính nó đã cứu mạng cho người. Vậy từ nay ngày cũng như đêm, người mặc luôn luôn trong mình, đừng lúc nào bỏ ra. Người bị Hải Đại Phú hạ độc được, nhưng trong lúc nhất thời, khó mà điều tra cho biết rõ là chất gì. Vậy trước hết người cứ theo môn nội công tâm pháp ta đã truyền cho mà rèn luyện chuyên cần. Cái đó cũng bổ ích cho việc giải độc trị thương.

Vì Tiểu Bảo vâng lời. Gã nghĩ bụng:

- Nội công trong cuốn sách của lão con rùa ta đã luyện được bảy tám thành. May mà sư phụ bảo ta trúng kịch độc lại bị nội thương. Kinh mạch trong mình ta ở vào tình trạng hồ đồ không điều tra ra được.

Gã chỉ sợ sư phụ tiếp tục khảo vấn công mà vị sư phụ này lại tinh minh ghê gớm. Ông chỉ hỏi thêm mấy câu là gã phải lòi đuôi.

Gã liền nói:

- Thưa sư phụ! Hoàng đế phái đệ tử tra xét địa chỉ bọn thích khách, đệ tử phải về cung báo cáo.

Trần Cận Nam hỏi:

- Địa chỉ bọn thích khách nào?

Nguyên nửa đêm qua ông mới tới nơi nên vụ thích khách náo động Hoàng cung chưa được hiểu rõ.

Vì Tiểu Bảo liền đem việc quân hào Mộc vương phủ lén vào cung hành thích, đồng thời đổ vạ cho Ngô Tam Quế, không ngờ vụ này bị tiểu Hoàng đế điều tra biết rõ chân tướng, kể lại cho sư phụ nghe.

Trần Cận Nam thở phào một cái rồi hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Tuy ông là người từng trải sóng gió đã nhiều mà nghe vụ này cũng không khỏi chấn động tâm thần. Ông nói:

- Những ông bạn đó ở Mộc gia đờm khí hào hùng, nóng nảy, dám cử động trong Hoàng cung như vậy. Ta cứ tưởng mấy người bọn họ vào cung hành thích Hoàng đế rồi bị bắt. Té ra họ còn định đối phó cả với Ngô tặc. Người cứu bọn Ngô Lập Thân ba người còn trở về cung mà không sợ nguy hiểm ư?

Vì Tiểu Bảo muốn sánh chí anh hùng, dĩ nhiên gã không nói vụ thả thích khách là do ý kiến của Hoàng đế và gã tuân mệnh của nhà vua. Bây giờ gã trở về cung thực ra chẳng có chi nguy hiểm, gã liền khoác lác:

- Đệ tử phái mấy tên tử quỷ, đổ trách nhiệm lên đầu chúng. Chắc trong một vài giờ, chưa ai ngờ đến đệ tử. Sư phụ bảo đệ tử ở trong cung dạng dò tin tức. Nếu vì việc cứu ba người của Mộc vương phủ mà từ nay không dám về cung, há chẳng làm hư đại sự của sư phụ?

Trần Cận Nam cả mừng nói:

- Tiểu Bảo! Người nói vậy đúng lắm! Chúng ta đã kích chưởng lập thế với Mộc Kiếm Thanh, nếu để bọn họ hạ được Ngô tặc trước, Thiên Địa Hội ta phải tuân theo hiệu lệnh của Mộc vương phủ thì thật là mất mặt. Theo lẽ số người của Mộc vương phủ còn lại chẳng được bao nhiêu, quyết chẳng phải là

đối thủ của Thiên Địa Hội. Ta lập điều ước này với bọn họ một là để tránh khỏi vụ tranh chấp về ngôi chính thống giữa Đường Vương và Quế Vương có thể làm tổn thương đến hoà khí của hai nhà. Mình chưa tiêu diệt được quân Thất Sát mà giữa đám anh hùng hào kiệt đã xảy cuộc tàn sát lẫn nhau thì làm nên đại sự thế nào được? Hai là nếu mình thu phục được phe Mộc vương phủ vào bản hội thì lực lượng của Thiên Địa Hội ta tăng cường lên rất nhiều. Nhưng bọn họ đã vào đại náo Hoàng cung, đủ tỏ họ dùng mọi cách để đánh đổ Ngô tặc. Vậy chúng ta cũng phải gắng sức hết lòng, không thì để họ tranh tiên mất là hỏng bét.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>